

PAPITU

—No sé per què la tia va esverar-se tant quan li vaig dir que m'agradava passar-me pels llavis una cosa rodona que té la punta vermella...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari àrt
BARCELONA EN RODOLINS
Vista per fora y per dins

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rum-
ba, present-hi part les artistes Perla
Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela
Puerto, Argentinita, Ofelia y Carmen
Fontán.

ROYAL CONCERT

Ideal Coralito - Niña Utrera - Flori-
Orellana i Anparito Blasco

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admiraran les més aplaudi-
des estrenes del music-hall.

MONTE-CARLO

Estrella: **Adelina Nájera**

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los días tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todas las semanas grandes debuts

FOLIES BERGÈRE

Gran éxito **TROUPE MUNDIAL** 5 senyors i 5 senyo-
retes; succés **DELVO AND DELVA**. Gran espectacle:
FOTOGRAFIAS VIVIENTES. Números: Turquia-
Madrid-Argentina - Italia-Cataluña-Hungria - Roma.
Números en la rotonda de la plaza

L'ANUNCI CONFIDENCIAL DEL «PAPITU»

Atenent moltes peticions que ens han fet llegidors i
llegidores del PAPITU, obrim en aquesta plana una
secció d'anuncis parats i reservats, baix el tipus de

15 PARAULES, UNA PELA AMB SEIXANTA,
I CADA PARAULA MES, 15 CENTIMETS.

Indústries delicades, cases d'honest esbarjo, fabri-
cants d'especifics, enamorats que no volem soroll...
Ja sabeu on teniu la vostra «Gasetta».

SASTRERIA LONDON

Para señoras y caballeros

Traje por 5 ptas.

solamente. Soliciten condiciones y
detalles hoy mismo.

Para señora, caballero y niños, he-
churas de trajes desde 50 ptas. Se ad-
miten géneros del cliente.

Se vuelven con toda perfección
trajes o abrigos.

Balmes, 6, entresuelo, 1.ª

Llegiu cada dijous

XUT!

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

ATENCIÓN!

Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents
davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, flames y vins de
les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.

Telèf. n.º 2791 A

Tractaments Zendejas

Unics remeis per a la curació de la sífilis, blenorràgia, incordis,
llagues, gota militar, impotència, esterilitat, flux blanc, desarreglos
menstruals, tumors, reumatisme, paràlisi i totes les enfermetats que
ocasionen les sangs enverinades. — Es donen llibrets amb explica-
cions, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

L'ESTIU està fent els últims badalls. Com cada any en aquest temps, veu apropar-se l'hora de la mort, i els seus familiars, les puces, les xinxes, les mosques, els mantecaos, els vanos i els *tapa-rabos*, ploren a llàgrima viva la imminent desaparició.

Els partidaris de l'estació més calenta de l'any estan desconhortats davant del perill inevitable, i els més exaltats li canten el·legies plenes de sentiment; els més valents fins ho fan en vers, per veure si espanten a l'hivern que s'apropa, i n'hi ha que en defensa de la canícula invoquen aquell adagi tan sapigut, de què «a l'estiu, tota cuca viu».

Nosaltres, que en tot temps sabem gaudir de la Naturalesa i sabem aprofitar els seus avantatges, en aquest cas hem de sortir a la defensa del temps plujós i fresquívol, que amb tants detractors compta.

Això de què «a l'estiu, tota cuca viu», és una veritat com un temple, però no és menys cert que la *cuca* que se sap entendre, que té ordre i administració, també se la campa a l'hivern.

La *cuca* papitesca per excel·lència és una besitoleta espavilada i juganera, que sap treure partit de tot i que no s'espanta més que quan l'han de dur a casa el metge.

Els encostipats li són fatals perquè l'obliguen a viure embolicada amb cotó fluix i el nas li raja com una candela. Demés, aqueixa enfermetat porta aparellada una dieta absoluta, i això, per ella, és desesperant.

Però el perill dels encostipats no té res que veure amb la temperatura, puix lo mateix pot contraure's a l'hivern que a l'estiu.

Els freds, per siberians que siguin, no l'espanten gens ni mica. Ella sap trobar sempre l'escalfor, per amagada que es trobi.

Què hi fa que l'estiu se'n vagi amb les seves facilitats amoroses, com són els banys, els envelats, les excursions a muntanya i demés diversions pròpies de la temporada?

La *cuca* sap que amb l'hivern tornen les tardes melangioses del cine, on ella hi està com el peix a l'aigua; s'obren els teatres i es veu afala-

gada en els camerinos de les artistes més distingides; es reprenen aquelles vetllades familiars, amb les seves llargues partides de *quinto* al menjador de casa la promesa, on la *cuca* sempre hi troba mans amigues que li fan moixaines com si fos una criatura, fins que li cau la *baba*...

Els espaiosos salons de «La Bohèmia» i de l'«Iris», veritables palaus de la *Cuca*—amb majúscula,—és a l'hivern quan brillen esplendorosos per a no interrompre la santa tradició barcelonina de fregar l'all...

I, per últim, amb els primers freds s'escurça el dia. La sortida de tallers i despatxos, que és l'hora propícia a les expansions amoroses, té lloc quan ja s'ha fet fosc del tot i les parelles s'escampen pels carrers extrems de l'Eixample, on pot dir-se que els extrems es toquen, i gràcies a la protecció de l'Ajuntament, que ja deixa a gratscient uns quants paratges sense més llum que les estrelles, la *cuca* s'engreixa i fins plora d'alegria.

Creguin: tant a l'hivern com a l'estiu, la *cuca*, lo que és a Barcelona, sempre viu.

NO DORMIU!

AQUELL dia, al taller de modista de donya Encarnació, tocà vetllar, i, com de costum, tingué de quedar-se també el fill del porter, xicot de dinou anys, que era el que, quan plegaven, s'emportava la clau.

El xicot estava mort de son, i així no té res d'estrany que a can Felip, on anà per satisfer una necessitat, es quedés adormit com una soca.

Jo no sé pas amb què redimoni somnaria, però el cert és que lo que somniava devia ésser força alegre, puix tenia l'esperit força despert i enlairat.

Una de les oficials volgué canviar l'aigua de les olives i se n'anà al *retrete*, descuidant-se d'encendre el llum. Ja en dit lloc, s'arremangà i s'assegué... damunt la falda del noi del porter, quedant-hi engalzada com si fos obra de fuster.

Crits, escàndol i... res: que el xicot, acusat d'haver trencat el... respecte a l'oficiala, tingué de casar-s'hi.

Ja veuen, doncs, si és perillós el dormir!

PAGAR AMB DINERS... I AMB DINADES

EREN les onze d'un matí d'agost. Per les escletxes d'una persiana orlant el finestral, penetrava, mimós, l'astre del dia, caldejant amb sos xardorosos raigs les belles i exuberants formes de la Teresina, la qual, indolentment i descotxada, fantasiejava, en son llit, sobre les fadigues que passà en el mateix, durant la nit, per les... fumades de pipa... del seu protector, el senyor Hipòlit, un senyor vellot i molt ric.

Fou ella una mundana de primera força; però ara, en adonar-se que el seu sol anava envers la posta, i per a crear-se a son temps un bon pervenir, s'ha retirat de la vida alegre, consagrant-se a l'esmentat senyor.

Aquell matí, al llevar-se, i mentre es feia la toaleta, pensà sortir a passeig per esvaïr l'atmosfera carregosa i... empipadora... de la nit, tasca poc agradable al seu... paladar.

Malgrat el seu retraïment, encara sentia de la facècia mundanal; per ço, quan obirava un ben plantat mascle, els ulls se n'hi anaven darrera, però ella tenia amo... i no hi havia més remei que conformar-se.

Aquell matí, però, mentre passejava, topà amb cert jove pagès de molt bona presència, portant

—Les dones com tu em fan l'efecte dels malalts.
—Per què?
—Perquè a la nit es carreguen.

un formós pollastre. La Teresina tenia ganes de fer barrila, i així li preguntà:

—Ep, hereu! Quan en voleu d'aquest gall?

I el pagès, encara que pagès no era cap pagès, i tot fent el pagès contestà:

—Ai, senyora! Si el vol amb una... sola satisfacció... de vostè, restaré ben pagat.

Li xocà l'audaciosa sortida, i mirant-se'l fit a fit, respongué riallera, mostrant-li una targeta:

—Porteu-lo a aquesta adreça, que potser ens entendrem...

I més tard, el venedor amb la mercaderia posava els peus a l'estança de la bella Teresina.

Canviaren ambdós certes explicacions, que, com no fa ni fum esmentar-les, passarem de llarg, dient solament que ella, després d'entregar son cos de Venus a aquell cos de Març, digué:

—Bé; ja teniu la satisfacció. Ara el pollastre.

I aquí de l'audaciós pagès:

—Ai, senyora! Poca n'he tastat de vostra dolça mel! No n'estic prou satisfet. Manca, per estar-ho, una segona... satisfacció... Sou tan hermosa i atraient...

I la Teresina, davant dels elogis, accedí; i... al finalitzar reclamà el gall.

Mes, així raonà el pagès:

—Ai, senyora! Fem la despedida, i... va per vostè el pollastre!

—No; això, no!—digué ella, seriosa.—M'heu dit una, i... van dues. Ja n'hi ha prou!

I ambdós discutint de què sí i de què no, entrà de sobte el senyor Hipòlit, sense trucar, car entrava a l'estança quan volia, que per això proveït anava d'una clau; i encarant-se amb ells, preguntà de què es tractava, contestant sense immutar-se la formosa Teresina:

—Veuràs: bon pensament lluir en mi d'obsequiar-te avui amb una ofrena... de paladar i de ventrell, i per lo qual he concertat amb aquest home el pollastre que veus per deu pessetes, portat a casa, i ara que és aquí me'n demana el doble! I això... no és això, i no me'l quedo!

—Bé, dona; això rai!—exclamà el senyor Hipòlit.—Només manca que per unes pessetes més o menys s'esvaeis la teva il·lusió d'ofrenar-me aital present.

I dirigint-se al pagès:

—Teniu, bon home, teniu les vint pessetes, i aneu en pau.

I tot cobrant, el venedor mormolava:

—Tu sí que ets un pau, que pagues amb diners lo que ja ha sigut pagat... amb dinades!

I al despedir-se cridà:

—Apa, buenas! Que els faci bon profit el pollastre, que... té... la tendresa d'una polla!

FRA ANSELM TAROT

PACIVA FEMENINA

(CONSULTORI PER A DONES SOLES)

FLOR DE MALVA. — El cas que vostè m'exposa no té res de particular. N'hi ha moltes que, com vostè, estaven acostumades a riure's dels homes, fins que en trobaren un que se'ls ficà cor endins i les féu servir de joguina.

Són in comptables les que, com la tiple d'«El rey que rabió», podrien cantar allò de:

Yo que siempre de los hombres me rei..., etc.,

i que després, el mateix que ella, tenen de capitular davant d'un home que els capgira el cervell.

Veu? Si vostè no hagués refusat despectivament aquell minyó de bona fe que se li agenollava als peus, queixant-se de què li havia robat el cor i que s'oferia a realitzar els majors sacrificis amb tal d'aconseguir la seva estimació, avui no s'hauria de plànyer d'ésser objecte de la indiferència i del despreci per part d'un altre home, que ben segur no es mereix que cap dona li miri a la cara.

Com que en amor, com en tota batalla, lluiten dos factors adversaris—l'home i la dona,—fins a quedar vençut l'un per l'altre, jo sempre he sigut partidària d'anar a sobre, en el bon entit de la paraula, o sia, deixar que sigui l'home l'enamorat, puix això em permet dominar-lo sempre i fer-ne d'ell el que he volgut.

Per fidelitat a aquesta teoria saludable, he procurat fugir d'aquells homes que han aconseguit interessar-me i deixar-me assetjar només que pels infelços als quals les meves gràcies han fet tornar tarumbes.

Cregui'm, senyoreta: aparti's d'aqueix amor que tant la capfica i deixi que se li tornin a acostar homes inofensius i enamoradissos. Estarà més tranquila, serà més feliç i acabarà per acostumar-s'hi, puix li faran el mateix servei que els altres.

COLOMETA BLANCA—Els seus pocs anys justifiquen plenament la seva ignorància respecte d'aquesta relliscosa matèria.

El seu xicot la va enganyar doblement si li va assegurar que per una sola vegada no li podia passar res.

Les conseqüències de l'amor poden ésser les matei-

xes amb una sola vegada de tastar-lo, com si consum un abono de trenta o més coberts.

Es més: amb una mínima part del licor de la vida que se sol apurar en un àpat d'amor, n'hi ha prou per a fer-li passar nou mesos d'angoixa. Ara, que és molt sabut allò de què «qui vol tenir un gust ha de tenir un disgust».

PILAR. — No sé si dec alegrar-me, o bé lamentar que la meva passada crònica li hagi donat ocasió de descobrir el vici del seu marit, perquè no sé si és pitjor, quan se té una desgràcia, estar-ne assabentat o ignorar-la.

Mes, per si això pot aconsolar-la, dec dir-li que no es tracta pas d'un cas extraordinari, puix és ben sabut que hi ha molts tarats d'aqueix defecte, que el mateix disfruten amb un home que amb una dona.

Miri, sense anar més lluny; els moros del Rif són individus de la masculinitat dels quals no en pot dubtar ningú, i que en matèria de sensualitat ho aprofiten tot. El mateix són aptes per l'oferta que per la demanda, tractant-se d'homes amb homes, i d'igual manera saben complaure a una dama naturalment, com emplant els més refinats artificis.

Si és que a vostè això li sap greu—i és lògic que així sigui,—procuri cercar substituïts mecànics al plaer equivoc a què el seu marit s'entrega, i vagi's aminorant de mica en mica, a l'ensens que intensifica el seu paper de dona, fins que ell estigui curat del tot.

UN ERÒTIC ADMIRADOR DE VOSTÈ. — No dubto de què realment la posició que en resulta del nou procediment amorós imaginat per mi sigui un xic incòmoda; però ja se sap que tots els invents són susceptibles de modificació i de perfeccionament, que no dubto sabran trobar els llegidors tan eixerits com vostè.

ISABEL

LA DESVENTURA D'EN LLÀSTICS

CADA dia, els seus companys de banc del Parc li deien lo mateix :
—Perquè no tens feina, t'apures?...
I que n'ets de llonza! Que treballin els burros, carallot!

—Doncs, de què menjaré?

—Fes com nosaltres. Abans de què un burgès t'exploti, dedica't al rap... Fes-te atracador...

—Carai! Es que si m'atrapen...

—I què t'han d'atrapar! Mira: amb un revòlver, atreviment i sang freda, et pots treure una rendeta que ni en Portela.

Però en Llàstics, el nostre home, no es decidia. No és que li desagradés això de fer el drogo, no: és que era curt de geni.

Aquella nit la Ranca, el seu trasto, l'acabà de decidir. Entre joc i joc de catre, entre petons escampats per tot arreu i carícies sàvies, i intermedis en francès, la Ranca va anul·lar sa voluntat.

—No acabo—li deia quan estava a punt de posar fi a una deliciosa tasca,—si no em promets que sí...

—T'ho... prometo... Corre... treballa...

La sessió acabà entregant la Ranca a en Llàstics una superba «Star» nova de trinca.

—Té. L'he comprada per tu, xatet meu. A veure com te portes.

—Es que jo no sóc per fer mal a ningú, eh?

—Calla, talós! Qui et parla de fer mal? Això és sols per espantar pagesos... Mira: demà matí, cap allà les dotze, te'n vas a la Caixa de Préstecs del senyor Ramon, que ja saps on és. En aquella hora està sol. Si ningú et veu, t'apropes a la finestra i li encares l'arma, sense fer soroll. Et darà lo que vulguis. Després guilles, a baix jo t'espero, em dones la pistola i el caler, per a despis-

—Maria: vull parlar-li d'una cosa un xiquet llarga...
—I de groixuda, com?

tar si t'empaitessin, i al cap de mitja horeta ens trobem aquí. Et va bé?

—Com vulguis!

I així va fer-se. Tocaven les dotze del migdia, quan en Llàstics, amb la mà a la butxaca, entrà en el despatx del senyor Ramon, el prestamista. No hi havia ningú. La cosa anava a l'hora.

—Què voleu?—preguntà el senyor Ramon.

—Vostè dirà!—féu en Llàstics apuntant-li el revòlver.

El senyor Ramon estengué la mà, agafà la pistola, se la mirà i, deixant-la al calaix, digué, impassible:

—Cinc duros!

En Llàstics no sapigué què fer. Es limità a murmurar:

—Vinguen.

Minuts després, quan la Ranca se li apropà ja en l'acera, demanant-li la «Star» i el caler, en Llàstics li donà la papereta i cinc naps...

—Me n'ha donat això...

Aquella nit la Ranca prodigà ses carícies més refinades a en Miqueló, un randa de pelo en pecho.

UN XIQUET TARD

L'ALTRE dia em vaig trobar, per la Reforma, amb la Rosalia, una xamosa xicota que l'havia coneguda dos anys enrera, a l'«Iris», on feia rotllo per lo guapassa i elegant. Portava un marrec als braços.

—Hola, noia! Com estàs?

—Sí, mira... Ja ho pots veure.

—Es teu aquest nen?

—Sí. Es meu.

—Que t'has casat?

—No.

—Ah! Així, doncs...

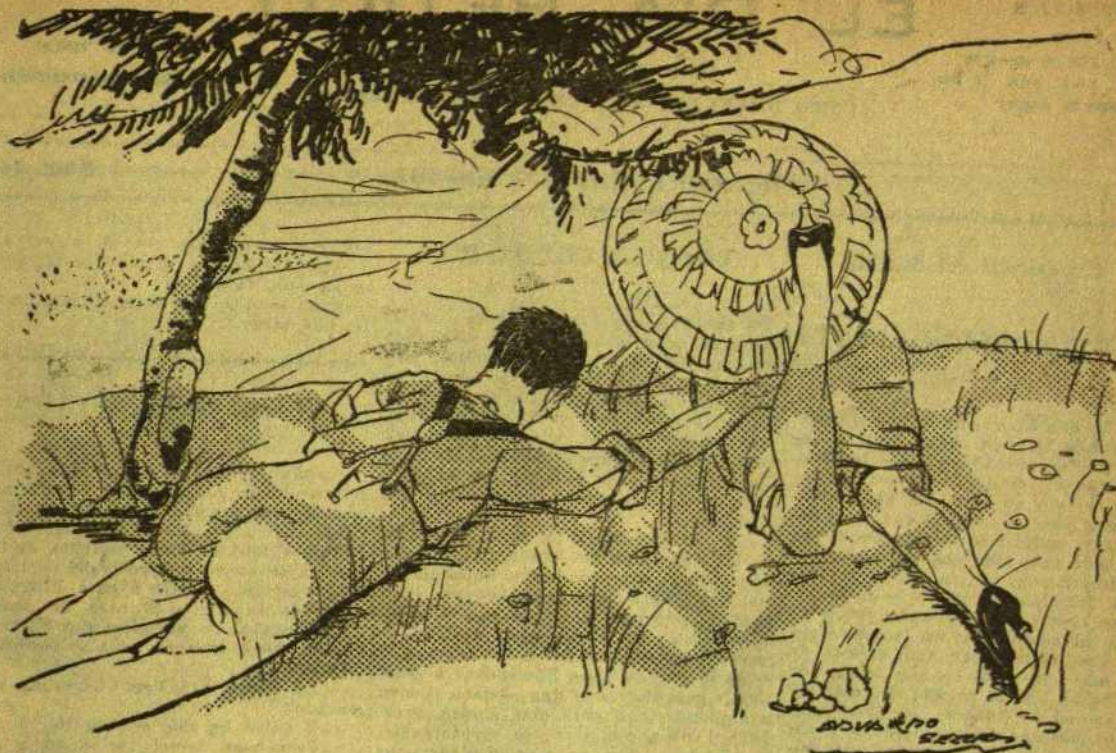
—No facis mals pensaments, eh? Veuràs com va passar. Un diumenge a la tarda me'n vaig anar, amb unes amigues, a voltar pels boscos de Vallvidrera. De sobte, em vaig trobar sola: havia perdut a mes companyes. Jo que sí, que començo a cridar: «Maria! Maria!» Però en lloc d'acudir elles, va sortir d'entremig dels pins un jove, molt guapo, que va començar a dir-me certes coses. Jo vaig volguer fugir, però ell m'agafà, em tirà damunt l'herba, m'arremangà les faldilles i...

—Bé, prou. No cal que detallis més. Però, tu no vas cridar?

—Ja ho crec. Com una esperitada.

—I no et va sentir ningú?

—No. Bueno. Es que quan jo vaig cridar, saps?, va ésser al cap de nou mesos... M'entens? Quan va néixer aquest...

—Fixa-t'hi. Veus? Al fons d'aquest desfilader hi ha un bosc molt bonic...

PICARDIA

ANAVEN pel bosc un germà i una germana. Ella, una noia d'uns divuit anys, i ell, petitet, en comptaria uns cinc.

Caminant, caminant, a la noia li van agafar ganes de buidar del seu ventre les mongetes, bacallà, pa i vi i altres aliments ingerits algunes hores abans.

Tota vegada que anava amb el seu germanet, li va dir:

—Mira, Lluïset: espera't aquí, que jo vaig a fer una feina i de seguida torno; però no miris.

Ella buscà un lloc darrera una mata i, ajupint-se, desaparegué.

El nano, intrigat perquè va dir-li que no mirés, es dalia per saber lo que feia sa germana, i de puntetes s'hi atansà.

Ella, que no se l'esperava, estava tota arremangada fins la cintura, gaudint del gust que dóna una bona feina.

Com és natural, el menut es va fixar, sobretot, ja que la veia de cara, en una cosa que ell no tenia, i capficat en lo que podria ésser, va preguntar a sa germana:

—Què és això que tens aquí davant, i que jo no tinc?

L'altra, esquivant la pregunta, contestà:

—Res, home, res.

—Digues-m'ho.

—Tu no pots sapiguer això, que és pecat.

—Doncs jo ho vull sapiguer. Apa, digues-m'ho.

La noia se'n va pensar una per a fer-lo callar i li digué:

—Es un cop de destrat.

A lo qual contestà el menut:

—Un cop de destrat? Doncs, mira: te l'ham ben fumut al mig de la piga...

SOMPO

LA DONA IDEAL

Es parlava de les qualitats que tenia de reunir una dona per fer feliç un home, i tots els assistents a la reunió es cregueren en el cas de dir-li la seva.

—Per mi—deia un senyor,—la dona deu ésser carinyosa i treballadora.

—Doncs, per mi, molt ardent i instruïda.

—Jo la prefereixo alegre i econòmica...

En Sento, un xicot de «Carcaixent», va expressar també la seva opinió, amb l'accent de sa terra:

—Pos, per mi, cavallers, desitjo una done que parle poc i que m'ame...

Va tenir un èxit.

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

La Exposición del Mueble

EL «STAND» DEL «PAPITU»

Es de los que hacen tropa, vale a decirlo. Todo dios hi bada. Hasta Puig y Cadafalch, que no rie ni viendo a Oriol Martorell de levita, se quedó estupefacto ante el bien de Dios que exponemos. Y es que a nosotros, cuando queremos hacer el caca, nadie nos pasa la mano por la fisonomía. Casi bien nos cuesta dos nabos la instalación, y esto sin contar los tranvías. Dilapidamos, ya os lo diré.

Nuestro stand está al costado del de la Hullera, tal como se entra a mano del medio. Por cierto, que nos cabrea de aquello más que todos los que badan por allí, al pasar por la parada del costado, digan: «Stand de Hullera». De buen principio creíamos que iba por nosotros y nos estufábamos, pero después caímos del burro y nos hizo la guita.

Al delante de nuestro stand (¡ojo, linotipista: no ponga star!), pero por la banda de adentro, tenemos a la Mesa, la ex raspense, que como está muy bien de palises es aquello una licenciatura, o sea, una carrera hecha. Y esto que sólo la han visto de día. ¡Si vieran la Mesa de noche! Ahora, en confianza: ¡cuidado no se dejen los cuartos sobre la mesa!

A la puerta tenemos un tocador. Pero no se crean un tocador de ñiqui ñiqui, de aquellos de 12 pañas, no; un tocador de guitarra, que antes estaba en el Edén y le dieron la lata porque se le enramaban los dedos. Que se enrame un dedo en el Edén, es aquello: ¡pero todos!

Dentro hay un bien de Dios que hay para mojar sillas y alquilar pan. Allí verán el bidet de Mesalina, muy gastado por el uso; un enador de Mis Heria, que rompe el corazón; dos millones de marcos artísticos que nos costaron seis reales al cambio actual; un armario de Luna, el cabo de municipales; un diván-máquina de afeitar, que es el último alarido de la moda, y un sofá sobre el cual ha habido la mar de irremedia. (Es el que tiene Buendía en su despacho al detall.)

El día de la inauguración todo el mundo hacía cola en nuestra parada. Es que se había desenrolado una mesa de Nogal (este Nogal es un amigo, ¿eh?) y la encolamos a correocida. Las autoridades, con Utrillo, Ribé y Tarragó (Pedro Botero), vinieron a felicitarnos. Como no la habíamos de champagne, les dimos un jarabe y un caliqueño.

En suma: un éxito. El entusiasmo, si no fué indescriptible, que de qué... Hemos quedado como unos piezas, y si ahora, que en el ramo del mueble ni Giralt nos es buen mozo, no nos puginan una subvención, será que nos tendrán tirria. ¡Ah! La única nota discordante (se dice así, ¿verdad?) la dió Buendía, que estaba un chico pedito.

—Estos muebles no durarán pas muy— dijo, con aquella seriedad.

—¿Por qué?

—Porque acabo de ver, en todas las paradas, un Estello!

Si no guilla, allá la diña.

CRÓNICA CIENTÍFICA

A nosotros, en el ramo de la ciencia, nadie nos pasa la mano por la cara. Cien enfermos del tifus serán cien tificos, pero nosotros lo somos más. Así es que la Astronomía, la Caligrafía, la Química, la Física, la Filosofía y el Barato nos vuelven tarumbas. Y ya que saben nuestra flaca, comprenderán con qué pedo de entusiasmo oímos decir a nuestro compañero Serragatosas que acababa de descubrir un fenómeno.

—El portero—nos dijo, todo mastegando un cali—tiene dos bordegasos que los tiene de grooms en el Casino Subacuático. Son gemelos, aunque sean botones. Pero hace un año uno se fué de oros y se esmeró la canela de la pierna y ahora va ranco. Vosotros siempre habéis visto que todos los cojos—desde Romanones a Isart Bula, pasando por Max Bembo—tienen una pierna más corta que la otra, ¿verdad? Pues ahora viene lo espantarrante. El hijo del portero no es como todos, pues tiene una pierna más larga que la otra.

De esto se engiponará una Memoria, que se endifará a la Real Academia de Artes y Danzas exóticas.

En Chicago, un sabio de aquellos de debueno ha descubierto que con una inyección de adrenalina en el melic se resucitaba a los muertos ídem de barritas.

Como es sabido, la adrenalina es una mena de cosa que un niño puede hacer barrejando, en frío, un poco de diethylsulfonediisothymetanobenzol con ácido metaoxiparanitrobenzoico y añadiendo unas gotas de anidoloxal con un poco de caldo de gallina al autoclave.

La humanidad, cual incorregible Tenorio, ha hecho otra conquista. «Dura lex, sed lex», que quiere decir: «Al freir será el reir».

¡DESMEMORIADOS! Si la memoria os hace higo, id a la farmacia y pedid «Iodhydrargirato de yoduro de potasio al ankydraglucoeloral y al dioxiamadoarsenobenzol». No falla. Si con tres golpes de pedirlo no la recobráis, es que habréis hecho a todos : : : : : : : : :

EL ESTADO DE GUERRA

Ustedes ya conocen a Guerra. Es un millón más trempado que un violín. Es aquel cuyos consejos hacen tanto rollo. H blar de los consejos de Guerra es cosa más seria que embarazar a una menor. Es aquel de los botines blancos que hacen tanto gozo. No hay pas nada tan codiciable como el botín de Guerra. Pues este Guerra ha estado enfermo que ha sido un contento y riendo riendo ha estado en cama doce meses, o sea, cerca de un año. Ha tenido una inflamación de la lengua, debido a cosas que no está ni mica bien decir. ¡Pobre mártir del deber!

Lo han atendido, con pulcritud y rapidez, las dos hermanas Beguda, tanguetas y resoponistas. El quería la pequeña,

que es más curvada que un balancín de Viena, pero hoy he sabido que el médico le ha dado la alta.

¡A mí también me gusta la Beguda Baja, qué caray!

EL GOLPE DE ESTADO

Cuando supimos la nueva tuvimos un sobresalto de casa el dios. Estado, nuestro intercostal amigo Pepe Estado, el baranda más pieza de los tres hemisferios, incluso el austral, había recibido, de trascantón, un golpe en el poste del pecho que estuvo leri-leri de irse a casa Pistrans.

Cuando fuimos a la casa de Socorro donde estaba, en el piltre del dolor, la dueña, o sea, Socorro, vino a vernos somiando.

—¡Ya ven, pobre Pepe! ¡Lo han esto-macado!

—¿Y quién ha sido este brétol?

—¡Parcerisas, aquel taril-larot!... ¡Ves quién lo había de decir!... ¡Un chico que tiene cada golpe!

Pero no estén con ansia: Estado ya va por bien. Congratulámonos.

ACLARACIÓN

En nuestro último número, del que ya no se canta gallo ni gallina, metimos los pies en el cubo, con aquella elegancia.

En la página 12, columna 13, línea 263, un cajista, que como está tostado por la meca-taqui de la Redacción no toca pelota, tuvo un momento (o dos) de distracción y puso el título:

«SIS MICOS EN MOVIMIENTO»

Sabemos que veinte lectores, de tanto barrinar qué caray tendrán que ver los micos con lo que venía después, han hecho cabo a San Boy. Sentimos el percance y declaramos, contritos y confesos, que el título tenía que decir:

«MOVIMIENTOS SÍSMICOS»

Ahora, disimulen. Una badada la tiene cualquiera. ¡Hasta las higueras en agosto acostumbran a tener siempre una badada!

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Por qué los serenos no deben usar el pito pequeño?

—Porque habría quien iría a pedirles un pitillo.

—¿Por qué una niña terca sirve para coger ardear?

—Porque es tenacilla.

—El retrete, cuando está ocupado, ¿en qué se parece a la Cuaremasa?

—En que ¡hay uno!

—¿Qué animal es el más dañino?

—El cetáceo de plomo. (!!!!!)

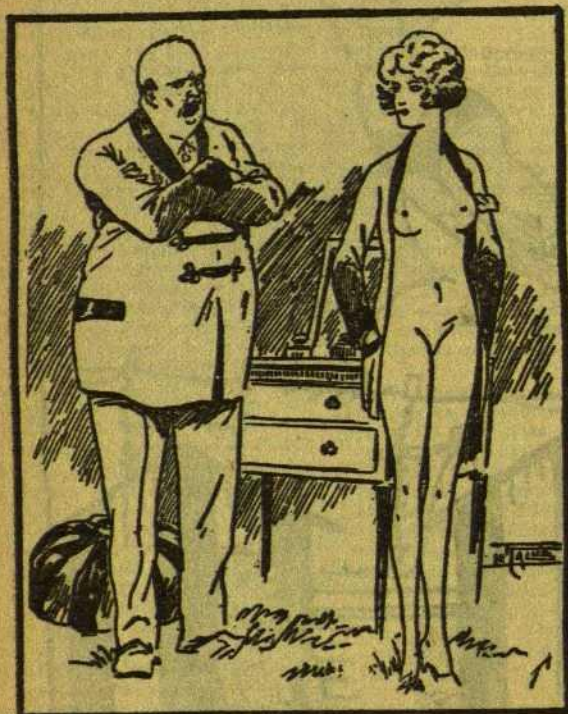
—Noi, quin salt! Riute'n dels que et fa la teva dona!

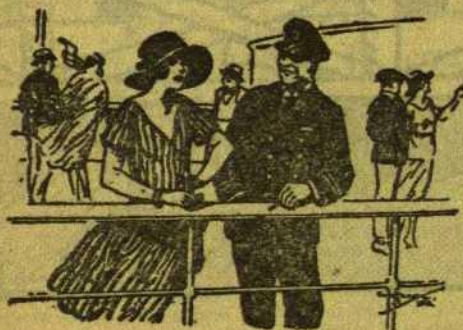
LOGICA FEMENINA

El marit.—Com! Un a'tre barret? Si encara no fa vuit dies te'n vaig comprar un!

L'esposa.—La culpa és teva. Et vas fer pregar tant, que quan me'l vares comprar ja era passat de moda...
(De Ruy Blas.)

—Fa vuit dies vas jurar-me que no tenies cap enredo, i ara he sapigut que t'entens amb en Gaston.
—Sí, però només fa set dies.
(De Le Sourire.)

—Vostè viatja per plaer, senyora?
—No. Vaig a reunir-me amb el meu marit.
(De London Opinion.)

—No m'havies dit que el teu promès era un negre?
—Es que avui no sé què té. Està molt pàl·lid.
(De Sans Gène.)

EN EL CARRER

—Escolti, senyoreta. Vol fer-me el favor de dir-me on va?
—I ara! Per què?
—Perquè voldria saber on vull anar jo!
(De Le Regiment.)

—Es aquesta la dona que el teu fulano troba tan excitant?
—Sí. Perquè als cinc minuts d'anar amb ella ja té ganes de venir amb mi.
(De Le Journal Amusant.)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Es veu que la crisi teatral és més fonda que l'Hotel de Sant Agustí i que la Botiga Fonda plegats; té més pèls que un raspall, i és més difícil de solucionar que la situació d'Espanya.

Per si faltava quelcom, ara s'hi ha barrejat la Societat d'Autors, acordant no facilitar materials d'orquestra a cap empresari que no estigui associat, amb lo qual s'ha fet una troca d'aquelles que fan exclamar: Embolica que fa fort!

I, mentrestant, els elements de la companyia d'en Beüt, que ja tenien l'equipatge preparat per guillar cap a Valladolid, s'han d'entretenir a fer el domino al jardí del «Còmic», o bé acompanyar al mestre Sendra en les seves excursions alpinistes al Tibidabo.

Las huestes d'en Viñas i d'en Pepín Fernández, que s'estaven emprovant, respectivament, una opereta d'en Giralt i una revista d'en Manolo Fernández tallades a mida, s'han tingut d'aturar per manca d'apuntadors, de mestres i fins de llum.

La Romo, tota empipada pel contratemps, se'n va anar al «Lunch Bar» a cantar allò de:

*En mi país
no hay luz..., etc.,*

i en Mero, que se l'escoltava, va dir-li:

—No en faci cas; jo ja fa molt temps que vaig amb el fanal apagat.

Malgrat tot aquest bullit, capaç de marejar a qualsevol sereno, hi ha hagut empresaris arriscats que s'han decidit a començar, prescindint dels elements que fan vaga. I hem vist com en Vila, que és el pilot d'«Eldorado», ha dit «Arriba el telón!», i s'ha fet comèdia.

Es veritat que en lloc de sarsuela han tingut de representar una comèdia com «El niño de oro», i que s'ha fet amb una gran simplicitat escenogràfica, però el cas és que hi ha hagut espectacle i que la gent ha respost.

En Canals també ha començat a «Romea» amb una troupe estrangera de balls mímics, gràcies al concurs d'uns ceguets que fins ara servien només que pel recreio de les raspes i els soldats que estiuengen a la Plaça Reial, i que ara fan el seu fet al teatre del carrer de l'Hospital amb la mateixa eficàcia que els professors del Sindicat.

El circ eqüestre de «Novetats» segueix presentant les seves clàssiques tombarelles al compàs d'una altra colla de músics que no gasten gaires punyefles, i fins al «Bosc» hi actua el Gran Raymond, per entretenir la quitxalla.

De tot això, saben lo que en resulta? Que mentre els músics i els empresaris van tirant perquè gairebé tots ells gaudeixen d'alguna vinyeta, els pobres còmics fan uns badalls com la boca del port, perquè són uns primos.

I creguin-me: no a tots els primos els surt bé fer entremaliadures.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Tu, noi gran! No ets aficionat a la fotografia?

—Sí. I a què ve, ara, això?

—Es que m'estranya no veure't pel «Folli», on hi ha un pet de retrats bellugadissos, que, vaja!, riute'n d'en Napoleon.

—Et diré. A mi, els retrats m'agrada retocar-los, saps? I com que aquell bé de Déu de proves potser no s'hi avindria, però me n'estic. No vull migrar-me.

—Tu t'ho perds. Així, no has vist aquella parella que se'n diu Delvo and Delva. Creu que com a espectacle és del-bo. Mira si ho xafen bé, que fins ho he volgut ensenyar com ho fan a la de casa. S'han empescat una volta de tornavis, que, vaja!, que en surts que tot et roda. I a «L'As» no hi has estat?

—No. Què surt, ara?

—La Bella Dorita, que ara es dedica a fer-se retratar les pantorrilles; la Zoe, una condesita que ens aniria molt bé pel cos. (Ja se sap que l'azoe és bo pel pit...), i la Collado, que, al seu costat, el collado de Tossas fa un ridícol.

—I als demés llocs?

—Poc i neuleta. La Montiel, al «Novelty», engresca la parroquia, i l'Ana de Lis, al «Pompeia», fa dos quartos del mateix. Potser la setmana que ve xerrarem de l'«Edèn». Per avui, ja hi ha prou rasca.

FUTBOL

Hem tingut un desengany.

Un amic ens va dir:

—Aneu a veure en Sami. Es un prodigi. Els del «Terrassa» perden el món de vista degut a les seves investides. Allò és un davanter-tanc-centre. Ull viu i no s'ho deixi perdre.

Un servidor sabia quelcom de les investides d'en Sami per boca de les rubies del «Palace»; així és que no em causà sorpresa el que amb el «Terrassa» fes feina.

Però, o el «Cracòvia» li va endevinar les intencions, o el «Terrassa» sofria una anèmia; la qüestió és que en Sami prodigi, en Sami davanter-centre i en Sami tanc, no aparegué enlloc.

Els del «Cracòvia» el dribblaven, el zancodillaven i el marejaven, i per torna l'Alcàntara li va prohibir carregar al porter. L'únic desahogo, el capitán l'hi va tapar.

Els demés del «Barça», individualment jugaren fent honor a la categoria, però mancats de compenetració i sense entendre's.

El «Cracòvia» ens ha fet una bona impressió. Van lleugers i no perden temps en filigranes. Tots plegats fan un conjunt sense tara.

...I allò que dèiem dels desenganys, si em volen creure, no s'hi amoinin.

Una vegada em varen recomanar una francesa que havia inventat un joc nou que era l'acabóse.

Jo, que ja estava una mica escamat del sífon, la formiga i del salt de la «pepitilla», em resistia. Però tant em pregaren, que a l'últim hi vaig anar.

...I saben en què consistia el joc nou? Doncs et nomenaven membre d'una societat de carbons i el membre es ficava a la hullera. Lo que nosaltres en diem vulgarment la brossa a l'ull. Creguin: els desenganys són moneda corrent.

Quant als resultats, el dissabte quedaren 1 a 1 a favor de ningú i el diumenge 7 a 1 a favor del «Barça».

CONSELL DE METGE

BONA COMPRENSIÓ

Un fulano tenia unes purgacions d'aquelles que els clàssics en diuen de *garabatillo*.

Però dit fulano era més agarrat que en Weyler i li sabia greu gastar-se cap pàfia a càl metge.

Ell que si, que, rumiant, rumiant, trobà la manera de sortir del pas. Com? Molt senzill. Al cafè «Espanyol», on ell anava de tant en tant, i a la taula de la seva colla hi acostumava anar un metge: el doctor Canalons. Hi aniria i, garlant, garlant, com aquell que no vol la cosa, es faria donar remei de franc.

Així ho va fer. S'instal·là a la taula i buscà conversa al doctor.

—Vegi quin cas, Canalons. Em passa això i això i això.

—Si que, *amigo*...

—I em sento això i això i això...

—Caratsus! Ja cal que es cuidi.

—Si no sé el què fer. Què m'aconsella, vostè, amic Canalons?

—Jo?—féu el metge veient-lo venir.—De moment... que vagi a veure un metge. Es lo millor...

—Si el té obert dia i nit, no deu poguer fer dissabte.
—Sí, home! Sempre hi ha algú que li fa la *limpiesa*.

El senyor Josep va enviduar. Amb sos cinquanta anys, molt sovint restava neguitós, faltant-li aquella Roseta que endolcia de tant en tant la seva vida, per altra part tan tranquil·la, retirat del negoci de vetes-i-fils amb un bon passament.

Feia tres mesos que la Roseta va deixar-lo sol en aquesta vall de llàgrimes. Menjava fora de casa i sols una dona anava cada vuit dies a fer dissabte del pis. En un d'aquests dies, la Mariona, dona casada, robusta, de trenta i tants anys, anava i venia amb l'escombra i els espol·sadors. Després va posar-se a fregar la saleta; el senyor Josep va fixar-s'hi; posada de genollons a terra, anava escampant l'aigua i fregant amb força i movent les anques, ben molsudes per cert, i aixecant-se-li les faldilles del darrera per sobre les pantorrilles a cada allargament del cos... Tot això resultava massa fort per al bon senyor. Va tenir una visió ràpida, íntima i violenta en la naturalitat d'aquella invertida posició, i un record roent de ratos passats va fer-se-li irresistible; fent el salt, s'agenollà, aixecà la roba del darrera i, sense donar lloc a què la Mariona pogués alçar-se, va contemplar un moment l'exuberant naturalesa que se li oferia i, boig, va enllestir l'acte amb valentia completa, ràpidament, com home que es treu un gros pes de sobre.

Ja està fet; llàgrimes, recriminacions de la Mariona, i el senyor Josep es va desfer, amb altres explicacions, d'un bitlletet de deu duros per aconsolar-la de sa malifeta.

Arribà la Mariona a casa seva i ho va explicar a son marit; aquest s'enfadà de debò i volia anar a matar sens falta al senyor Josep, mentre la seva dona li explicava lo succeït; però a l'arribar a lo últim i pegar llambregada als deu drets que la seva muller, tremolant, li oferia, va deturar-se, dient, convençut:

—Tanmateix, pobre senyor, ho comprenc... No deixis la casa.

DE VEINAT

—Mamà, mamà! Mira!
—Què vols, fill meu?
—La senyora del pis d'aquí davant encara és al llit.
—Deu estar malalta, la pobra!
—Mira, mamà... Ara hi entra un senyor...
—Deu ésser el metge!
—Mira, mira... Ara el metge es treu el pantaló...
—Quimet! Tanca la finestra!!

TORNARAS ALS MEUS BRAÇOS

No hi ha dret que les amigues complaents de la infantesa que són encara solteres i tenen home, o que són casades i no en tenen, ens girin la cara o l'aixequin orgullosament sense voler recordar-se de les porqueries que havíem fet de petits. Prou hi pensen, elles, prou, però no està bé trabar amistat ni que es casin amb el que les coneix de petit.

Jo puc ben dir que en aquell temps no n'havia tocat mai cap, i perxò, perquè era així i callat, sempre eren elles les que manipulaven entre les meves robes.

La única que havia rebut mostres de l'encís que em produïa, era la única que es negava sempre quan jo sabia positivament que als altres no els negava res.

Però jo, perfidiós, puntós i apartant-me de la línia de conducta que m'havia trassat. Ço que únicament vaig poder abastar fou un petó d'esquitllentes i un pessic marca estenalla.

Ella es féu gran i jo vell, sense que mai arribéssim a un contacte central. Ella és casada i jo no sé el que sóc, i estic segur que és la única que es recorda de mi, perquè si es negava era per altivesa, per demostrar que ella no donava res al que rebia tant de les altres.

Ara ja ho tinc més segur, car amb això del tramvia de Sarrià ve molt sovint a Barcelona, i no dubto es presentarà l'ocasió de què la pugui engrapar. Demés, volem més seguretat que dir que la tindrà el dia que tingui deu pessetes?

FAUNE VELL

UN CONSELL

VAIG trobar a en Magí, descompost, encès, treient foc pels ulls.

—Què vos passa, Magí?

—Una cosa horrible. Saps la Merceneta, la meua noia?

—Sí. Que no està bona?

—Més s'ho valdria. Que un poca vergonya me l'ha seduïda, me l'ha enganyada... Ah! És precis que renti amb sang la honra tacada! I no sé com fer-ho.

—Això rai. Es força senzill.

—Sap un medi? Digui-me'l.

—Miri: que la seva noia vagi al Matadero, demani una portadora plena de sang i que... hi prengui un bany d'asiento!

Vaig fugir. Si no prenc aquesta precaució, allí acabo de fer el burro.

—Si vol un retrat gran, se'n farà deu naps, i si vol una miniatura, vint.

—Ai, ai! El meu home amb un nap me'n fa un de petit.

UN BON RECURS

ERA un minyonàs, d'uns trenta anys, alt i ben plantat, i a l'ensems un *guasibilis* de lo que no hi ha, si es té en compte sa mala *bajandí* d'haver nascut sense braços. Sol dir, bromejant-hi amb càrrec a ell mateix:

—Succéi que quan vingui al món vaig deixar-me oblidats els remes tinter endins!

Cert dia que el susdit manquet s'estava en un bar, promiscuant (no malpensin; es tractava d'un barrejat de cervesa i *graciosa*!) amb un amic, a aquest, que passa de tafaner, amb rivets o voravis d'indiscret, se li ocorregué fer-li aqueixa proposta:

—Figura't que ara jo et fes pagar el gasto, i tu, deixant-te butxaquejar, et veiessis afluijat d'una moneda de dues peles; veiam, com t'ho engiponaries per a comprovar si l'*endola* del canvi és bona?

Amb una llestesa sorprenent, l'eixerit manquet li respongué:

—Això, rai! Me la faria trincar per tu!

PITUS

XAFARDERIES

*** D'El Ciero :

«La distinguida doctora X. ha visitado los hospitales de Bruselas, donde ha sido muy atendida y objeto de grandes atenciones...», etc.

Així ens agraden. Les coses, clares.

*** Segons un anunci de *La Vanguardia*, un *caballero distinguido* busca una senyora o senyoreta per eixamplar el negoci.

Si és senyoreta, potser sí que l'hi eixamplarà. Però, si és vídua!...

*** L'advocat V... és un mala llengua. Dies passats, a l'Ateneu, el sentírem parlar d'un fulano, la història del qual és més complicada que un glossari d'en Xenius.

—Aquest—va dir, assenyalant-lo—ha sofert un error judicial.

—El condemnaren essent innocent?

—No. L'alliberaren essent culpable.

Ramon Hosbas : Vostè, com a dibuixant, encara està més verd que els vodevils del «Pompeia». Quan maduri un xic més, torni a provar sort i veurem si pot anar.

Pixatinters : Abans de creure's apte per embrutar-se amb les quartelles, n'ha de pixar molts més, de tinters. Es veu que la inspiració no li raja gaire, i nosaltres volem que els nostres col·laboradors siguin com el famós campanar de la plaça Rius i Taulet, que és una font de Gràcia.

Costa : Vostè es va perfeccionant que Déu n'hi doret; i per a que vegi que volem estimular-lo, li'n publicarem algun, encara que no siguin res de l'altre món.

Fra Anselm Tarot : Agraïm la seva nova remesa, que s'anirà publicant a mida de les possibilitats, procurant que un dels treballs vagi il·lustrat.

A. Planas : Ho aprofitarem, encara que s'aparta un xic del caràcter papitesc. Més ben dit : va més enllà.

K. Rallot : No farem pas res; vostè es coneix que ha regirat una col·lecció vella del PAPITU i ha començat a garbellar. Això no té cap mèrit i ens fa molt poca gràcia.

Safranera : Deixi l'obsessió literària que tant el capfica i vagi al gra. Vostè pot arribar a fer coses que estiguin força bé.

Ninot Tou : Jove : la forma poètica, que, segons va dir aquell, està cridada a desaparèixer, ja hauria fet mutis del tot si tothom ho fes com vostè. En aquest cas, li recomanem que guardi les formes. Sobretot la poètica.

Papa-Nates : Ho ha fet massa llarg, i és llàstima, perquè té certa gràcia. Si ens vaga, l'hi retocarem una miqueta, li'n tallarem un tros i l'hi ficarem.

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.^a

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

FUTBOL

A les 4 de la tarda

CAMP DE LES CORTS

Gran partits internacionals

Dies 23 i 24 de Setembre

FURTH

formidable equip alemany

CONTRA

F. C. Barcelona

Per a entrades i localitats al «Centre de Localitats»
:: Plaça Catalunya, 9, i al local social, Fortuny, 1 ::

AVIAT REAPARICIÓ DE LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Série d'interès creixent i de gran realisme en tots els seus quadros.

El pròxim quadern es titularà

El reino de la sicalipsis

Preu: 20 ctms.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitaciones a 5 pessetes - Calefacción central - Saletes de bany - Teléfono privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)

MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitaciones a 5 ptes. Barbà, 27 Teléfono 3931 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Teléfono privat. — Ascensor. — Continuament reformat a la moderna.

VÍAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SANGRE: BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo son toda clase de medicamentos con resultados insignificantes o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PESSETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras Depurativas del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones, en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESSETAS FRASCO. :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), concepción mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Gárgaras Potenciales del Doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESSETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Bibas, S. en C., Montada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. - Preu del frasc Una pesseta. - De venta en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 36, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. NIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 696 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

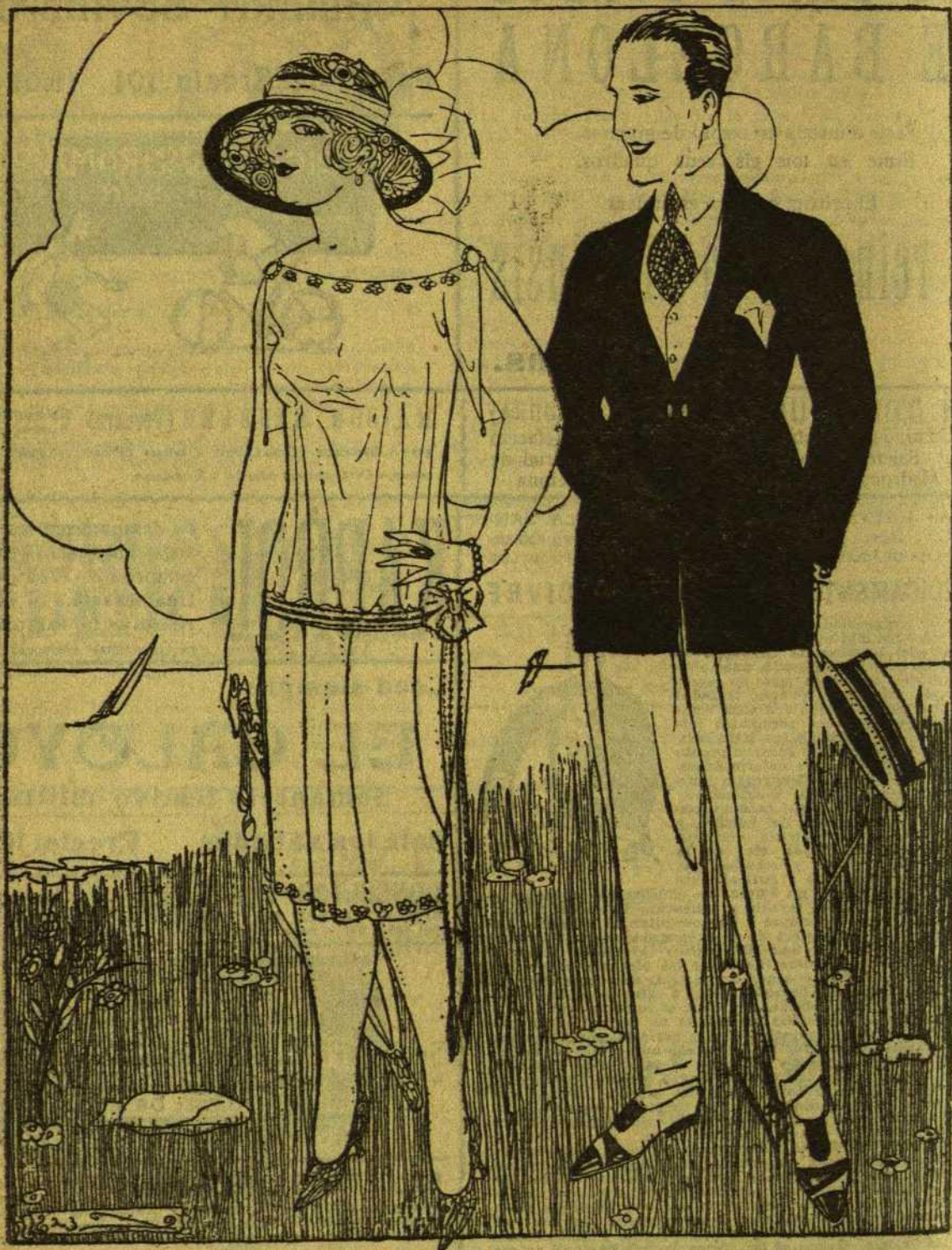

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por ensargo. La ruina de los pastores: Matesabres «Rápido». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

SELLOS UPINE SAS

Curació rápida de la Blenorragia, Cistitis, Uretritis gonococals i d'altres malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECÍFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la BAENA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la BAENA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Espeífics :: :: :: :: ::

—Ui, jove! Com s'explica! No deia que tenia l'esperit tan deprimít?
 —Es que, veient-la a vostè, se m'aixeca, senyoreta!